

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoR/7/2023
Identifikačné číslo spisu:	2321201420
Dátum vydania rozhodnutia:	27.04.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:2321201420.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú A.K., nar. XX. mája XXXX, bývajúcu u matky a zastúpenú Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Galanta, so sídlom v Galante, Staničná 5, ako opatrovníkom, matky E. J.K., nar. XX. marca XXXX, bývajúcej v J., E. XXXX/XX, zastúpenej JUDr. Luciou Sukopovou, advokátkou v Trnave, Františkánska 5, a otca O. J.K., nar. XX. mája XXXX, bývajúceho v Z. XXX, o nariadení výchovného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 19P/31/2021, o dovolaní matky proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 16. novembra 2022 sp. zn. 26CoP/85/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) uznesením z 25. apríla 2022 č. k. 19P/31/2021-145 I. rodičom a maloletej uložil výchovné opatrenie spočívajúce v povinnosti podrobiť sa psychologickému poradenstvu po dobu šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia, ktoré poradenstvo bude realizovať Centrum pre deti a rodiny Sereď, so sídlom v Sereďi, A. Hlinku 1139/11 (ďalej len „centrum“), II. centru uložil povinnosť písomne informovať súd každý druhý mesiac o priebehu výchovného opatrenia a po skončení výchovného opatrenia zaslať súdu písomne záverečnú správu o výsledku výchovného opatrenia a III. účastníkom nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 37 ods. 2, 7 a 8 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“). Vecne dôvodil, že vychádzal z oboznámených listinných dôkazov (z obsahu spisu vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 16P/1/2015 a na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 25CoP/36/2020, z lekárskej správy MUDr. Ťažkej, zo správy opatrovníka o prešetrení pomerov na strane otca a vyjadrení maloletej a matky a z výsluchu rodičov maloletej na pojednávaní. Uviedol, že maloletá pochádza z rozvedeného manželstva rodičov a má dvoch plnoletých súrodencov M. a A.. Súd prvej inštancie poukázal na závery potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Trnave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) z 18. novembra 2020 sp. zn. 25CoP/36/2020 (napadnutá časť sa týkala

úpravy styku otca s maloletou a odvolací súd vyjadril potrebu uložiť výchovné opatrenie a začať konanie aj bez návrhu). Súd prvej inštancie na pojednávaní 3. marca 2022 upozornil, že v prípade, ak matka nezabezpečí prítomnosť maloletej za účelom jej pohovoru, súd prvej inštancie nebude mať objektívnu možnosť poznať názor maloletej a bude vychádzať z prezentovaných návrhov a tvrdení otca, opatrovníka a matky. Matka účasť maloletej na súdnom pojednávaní nezabezpečila, neurobila nič pre to, aby umožnila maloletej vyjadriť svoj názor bezprostredne. Názor maloletej vyjadrený v prítomnosti matky ako aj jej písomné vyjadrenie nepovažoval súd prvej inštancie za slobodný názor maloletej vyjadrujúci jej skutočnú vôľu. Súd prvej inštancie nezistil dôvody, pre ktoré by sa mala maloletá otca údajne báť. Je v záujme maloletej, aby jej súd vytvoril možnosť stretnúť sa s otcom za pomoci odborníka, ktorý zväží všetky okolnosti prípadu a bude realizovať pravidelné špeciálne poradenstvo. Vzhľadom na okolnosti prípadu súd prvej inštancie považoval dĺžku trvania výchovného opatrenia z dôvodu narušeného vzťahu otca s maloletou, ktorý vyžaduje dlhodobý proces reparácie, za primeranú. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej tiež len „C. m. p.“) a to tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Odvolací súd na odvolanie matky uznesením zo 16. novembra 2022 sp. zn. 26CoP/85/2022 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“) a žiadnemu z účastníkov nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Potvrdenie uznesenia súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Uviedol, že v prejednávanej veci bolo súdom prvej inštancie zistené, že medzi rodičmi dlhodobo panuje konfliktná situácia. Matka v priebehu celého konania ako i v konaniach predchádzajúcich žiadala rešpektovať vôľu maloletej nestretávať sa s otcom, cielene bránila uskutočneniu výsluchu, resp. pohovoru maloletej pred súdom i pred znalcom. Opatrovník 27. mája 2021 vykonal pohovor s maloletou za prítomnosti matky, ktorá do rozhovoru zasahovala. Maloletá pri pohovore uviedla, že aj keby jej niekto povedal, že musí chodiť k psychológovi, tak tam chodiť nemieni, nechce byť traumatizovaná. V písomnom vyjadrení z 2. marca 2022 maloletá uviedla, že sa nechce stretávať s otcom, ani so staršími súrodencami a chce byť s mamou. Súd prvej inštancie vytýčil vo veci osem pojednávaní (31. mája 2021, 1. júla 2021, 20. septembra 2021, 11. novembra 2021, 10. januára 2022, 24. januára 2022, 3. marca 2022 a 25. apríla 2022) a raz naplánoval len pohovor s maloletou (7. apríla 2022), na ktoré sa matka ani maloletá nedostavovali (matka neprítomnosť ospravedlňovala zdravotnými dôvodmi a pandemickou situáciou). Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý pri zisťovaní skutočného stavu veci zohľadnil dôkazy mu prístupné. Správne skonštatoval, že nepozná skutočný a slobodne vyjadrený názor maloletej, keď názor vyjadrený v pohovore s opatrovníkom za prítomnosti matky ako i názor uvedený v písomnom vyjadrení maloletej tieto atribúty nespĺňa a vyžaruje silný vplyv matky. Súd prvej inštancie správne rozhodol, že je v záujme maloletej nariadiť výchovné opatrenie formou psychologického poradenstva. Takéto rozhodnutie napriek maloletou prezentovanému názoru o nezáujme stretnúť sa s otcom je v jej záujme. Maloletá prezentuje, že otca nepozná napriek tomu, že jej dvaja starší súrodenci s ním kontakt udržujú. Otec prejavuje záujem s maloletou Laurou sa stretávať a chce sa zúčastniť poradenstva. Je totiž v záujme dieťaťa, aby udržiavalo rodinné zväzky s oboma rodičmi, starými rodičmi i so súrodencami. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci sú splnené zákonné podmienky pre uloženie výchovného opatrenia, a to z dôvodu dlhodobo pretrvávajúcich problémov nielen rodičov pri výkone ich práv a povinností k maloletej A., ale i problémov vo vzťahu maloletej A. a otca. Je zrejmé, že rodičia nie sú spôsobilí sami túto situáciu riešiť a ich vzájomné nezhody sú proti záujmom maloletej A.. Je potrebné, aby sa výchovnému opatreniu podrobili s cieľom odstrániť vzájomné protichodné postoje a pokúsili sa vyriešiť situáciu v prospech maloletej, ktorá má právo poznať svojho otca a stretávať sa s ním. Postup komplexnej nápravy tejto situácie je nevyhnutné vyriešiť pomocou subjektu poskytujúceho odborné poradenstvo a pod dohľadom súdu. Akceptovanie potrieb a zohľadnenie najlepšieho záujmu maloletej zo strany rodičov, vytvorenie pokojného a stabilného rodinného prostredia by malo byť prvoradým cieľom oboch rodičov. Je v záujme maloletého dieťaťa, aby aj medzi otcom a dieťaťom existovalo emocionálne puto, ktoré má byť základom citovej stability, pocitu bezpečia a otvorenosti k svetu v celom neskoršom živote. V odvolaní matky neboli uvedené žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by spochybnila potrebu uloženia výchovného opatrenia rodičom i maloletej. Odvolací súd apeloval na matku, aby si uvedomila,

že ako preferenčný rodič, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti, je povinná okrem riadneho zabezpečovania tejto osobnej starostlivosti vyvinúť maximálne úsilie o vytvorenie priestoru na to, aby sa maloletá mohla podrobiť poradenstvu a aj stýkať sa s otcom v nariadenom rozsahu. Ďalšie odvolacie argumenty matky odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať (s odkazom na judikatúru tak národných, ako aj nadnárodných súdov). Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ustanovením § 52 C. m. p.

3. Proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu podala matka (ďalej „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Navrhla zrušenie uznesenia odvolacieho súdu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Uviedla, že súd prvej inštancie po neúspešnom pokuse o výsluch maloletej za účelom zistenia jej názoru už ďalší výsluch nenariadil. Odvolací súd sa nezaoberal k odvolaniu priloženým čestným vyhlásením maloletej s osvedčeným podpisom, ktoré podľa dovolateľky obsahovalo slobodne vyjadrenú vôľu maloletej, čím došlo k porušeniu práva maloletej na spravodlivý proces. Odvolací súd sa nezaoberal ani správou základnej školy, ktorú maloletá navštevuje (vypovedajúcou o bezproblémovom správaní maloletej v škole). Navrhla odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia z dôvodu zachovania zdravého psychického stavu maloletej.

4. Otec maloletej navrhol dovolanie zamietnuť a návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia nevyhovieť. Uloženie výchovného opatrenia považuje za nevyhnutné.

5. Opatrovník súdu prvej inštancie oznámil, že uložené výchovné opatrenie momentálne nevykonáva (z dôvodu podaného dovolania). Dovolací návrh nepodal.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) za splnenia tiež podmienok jeho zastúpenia a spísania jeho dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie matky nie je prípustné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Matka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. Namietala, že odvolací súd sa nezaoberal listinami predloženými spolu s odvolaním ako i to, že vo veci nebol vykonaný výsluch maloletej.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie matky, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a marnosť možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. K námietke matky o nevykonaní výsluchu maloletej dovolací súd uvádza nasledovné.

13. Podľa § 38 ods. 1 a 2 C. m. p. ak je účastníkom maloleť, ktorý je schopný vyjadriť samostatne svoj názor, súd na jeho názor prihliadne. Názor maloletého zisťuje súd spôsobom zodpovedajúcim jeho veku a vyspelosti. Podľa povahy veci zisťuje súd názor maloletého bez prítomnosti iných osôb.

14. Podľa § 43 ods. 1 Zákona o rodine (obdobne čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa, uverejneného prílohe oznámenia FMZV ČSFR č. 104/1991 Zb. ďalej len „Dohovor“) maloleté dieťa, ktoré je schopné s ohľadom na svoj vek a rozumovú vyspelosť vyjadriť samostatne svoj názor, má právo vyjadrovať ho slobodne vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú. V konaniach, v ktorých sa rozhoduje o veciach týkajúcich sa maloletého dieťaťa, má maloleté dieťa právo byť vypočuté. Názoru maloletého dieťaťa musí byť venovaná náležitá pozornosť zodpovedajúca jeho veku a rozumovej vyspelosti.

15. Citované ustanovenie C. m. p. (§ 38 ods. 1 a 2) už nemenuje spôsoby, ktorými je možné názor dieťaťa zisťovať (prostredníctvom zástupcu dieťaťa, prostredníctvom príslušného orgánu sociálnoprávnej ochrany detí, výsluchom maloletého dieťaťa aj bez prítomnosti rodičov alebo iných osôb zodpovedných za výchovu maloletého dieťaťa, znaleckým posudkom), ako to robil zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok účinný do 30. júna 2016 (ďalej len „O. s. p.“). Všetky vymenované spôsoby súd aj naďalej pozná a vie vyhodnotiť, ktorý z nich považuje za zodpovedajúci veku a vyspelosti dieťaťa. Je na posúdení súdu, ktorý spôsob zistenia názoru dieťaťa zvolí, nie je vylúčená aj kombinácia viacerých spôsobov. Závisí to najmä od veku dieťaťa a jeho prípadnej rozumovej vyspelosti (Pavelková, B. Zákon o rodine. Komentár. 3. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2019, s. 252 - 259).

16. Najvyšší súd tu ale upozorňuje, že nie je možné, aby všeobecné súdy stanovisko maloletého dieťaťa bez ďalšieho prevzali a aby založili svoje rozhodnutia iba na jeho prianí a nie na starostlivom a komplexnom posudzovaní jeho záujmov (rozsudok ESĽP vo veci C. c/a Fínsko z 9. mája 2006 č. 18249/02, body 57 - 59). V zmysle rozsudku veľkého senátu ESĽP vo veci Sahin c/a Nemecko z 8. júla 2003 č. 30943/96 môže nastať aj situácia, kedy súd po starostlivom zvážení okolností konkrétneho prípadu dospeje k záveru, že osobné vypočutie dieťaťa nie je vhodné a nepôjde pritom o porušenie Dohovoru.

17. Z obsahu spisu v danej veci vyplýva, že súd prvej inštancie urobil všetko pre zistenie názoru maloletej a nariadil jej výsluch, na ktorý sa nedostavila. Ďalej sa pokúsil zistiť názor maloletej prostredníctvom opatrovníka (do rozhovoru však matka zasahovala). Pri rozhodovaní posudzoval aj písomne vyjadrený názor maloletej, ktorý nevyhodnotil ako slobodný. Postup a úvahy v tomto smere nižšie súdy i odôvodnili (viď ods. 1 a 2 tohto uznesenia).

18. V súvislosti s výsluchom maloletého dieťaťa (čím malo dôjsť k porušeniu práv dovolateľky) je potrebné zdôrazniť, že z čl. 12 Dohovoru, ako ani zo Zákona o rodine, či Civilného mimosporového poriadku, nevyplývajú v tomto smere pre dovolateľku žiadne práva, ide výlučne o práva dieťaťa, a preto

aj prípadné porušenie citovaných ustanovení zákonov, či Dohovoru nemôže dovolateľke zakladať žiadnu ujmu, teda ani vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. augusta 2017 sp. zn. 5Cdo/47/2017, R 22/2018).

19. Dovolaací súd v tejto súvislosti pre úplnosť uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Ústavný súd Slovenskej republiky nedospel k záveru o ústavnoprávnej neudržateľnosti tohto názoru najvyššieho súdu (II. ÚS 465/2017).

20. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. z vyššie matkou uvedeného dôvodu preto vyvodiť nemožno.

21. Pokiaľ ide o námietku dovolateľky, týkajúcu sa nedostatku dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že v zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.". Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcom účastníkom konania možnosť konať pred súdom - nedotkli, preto ho v tomto smere (pokiaľ ide o jeho druhú vetu) treba považovať naďalej za aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017).

22. V napádanom uznesení v prejednávanej veci odvolací súd podrobne uviedol v odsekoch 10 až 26, z akých dôvodov rozhodnutie o nariadení výchovného opatrenia považoval za vecne správne zdôrazňujúc záujem maloletého dieťaťa ako prvotné hľadisko, ako i nespôsobilosť rodičov samotných vzniknutú situáciu riešiť. Osobitne sa vysporiadal s postojom matky, ktorá bránila uskutočneniu výsluchu maloletej a skonštatoval, že nižšie súdy nepoznajú skutočný a slobodne vyjadrený názor maloletej (písomné vyjadrenie maloletej nepovažovali nižšie súdy za slobodné vyjadrenie jej názoru). V závere odvolací súd dodal, že ďalšie odvolacie argumenty matky považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa s nimi osobitne vysporiadať, a to s odkazom na judikatúru tak národných, ako aj nadnárodných súdov.

23. Z vyššie uvedeného vyplýva, že listiny (opakované písomné vyjadrenie maloletej a správa zo základnej školy) pripojené k odvolaniu boli odvolacím súdom posúdené ako nerozhodné. Je zrejmé, že tieto listiny nepreukazujú výchovnú nespôsobilosť otca a nemohli teda žiadnym spôsobom ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu. Predmetné listiny pre danú vec nemali žiadnu výpovednú hodnotu, a preto je akcetovateľné zo strany odvolacieho súdu, že sa s nimi nevysporiadal adresne a podradil ich pod také dôkazy (argumenty), ktoré rozhodnutie nemôžu ovplyvniť. Kľúčové pre rozhodnutie v danej veci totiž bolo, že medzi rodičmi dlhodobo panuje konfliktná situácia, ktorú nie sú schopní sami riešiť a nič nenaznačovalo možnosti zlepšenia bez uloženia predmetného výchovného opatrenia. Dovolaací súd teda dospel k záveru, že odvolací súd dostatočne reagoval na námietky matky ako odvolateľky.

24. V posudzovanom prípade odvolací súd v dovolaní napadnutej časti potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlili tak všeobecné právne úvahy, ktoré mali na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, ktoré boli preukázané dokazovaním vykonaným súdom

prvej inštancie.

25. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

26. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Prípustnosť dovolania teda z § 420 písm. f/ C. s. p. vyvodit' nemožno.

27. Najvyšší súd preto dovolanie matky podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p. (ako neprípustné) odmietol.

28. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

29. V zmysle § 444 ods. 2 C. s. p. ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 2 C. s. p. a v súlade s ustálenou predchádzajúcou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.